

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ผลประโยชน์ที่เกิดเวลาทุกข์

รวมทองคำทั้งหมดถึงปัจจุบันคือวันนี้ได้ทองคำ ๑๑,๘๗๓ กิโล ๒๒ บาท ๓๑ สตางค์ ดอลลาร์ที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์

เมื่อคืนนี้มีหนาวบ้าง ว่ามันจะหนาวจริง ๆ เห็นมันเริ่มหนาวตั้งแต่วัน ดึกมาว่า จะหนาวจริง ๆ ก็ไม่จริง มันหลอกไปเฉย ๆ หน้าหนาวพ่อแม่ครูจารย์ท่านแหลมคมมาก ที่เดียว.บรรดาพระเณรในวัดใครอยู่ตรงไหน ๆ ท่านจะรู้หมดที่พิก ท่านไปหาดูจริง ๆ อย่างที่ว่าผ้าห่มกันหนาวเหมือนกัน เราอยู่กระต๊อบตะวันออกกุฏิท่าน เราไปกุฏิ กุฏิมัน สูงแค่นี้ ไปถึงนั้นปีบมองเห็นที่นอนอยู่ กุฏิสูงแค่นี้ ท่านเอาผ้าห่มไปบังสกุลให้เรา ซึ่ง ท่านก็ไม่เคยทำให้องค์ใดในวัดนั้น แต่ก่อน ๆ เราสืบไม่มีนะเอาผ้าไปบังสกุลให้

ที่สำคัญเราเองท่านเอาผ้าห่มไปบังสกุล โห ท่านทำสวยงามมาก เป็นคติตัวอย่าง นอกจากท่านเอาผ้าบังสกุลซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากแล้ว ยังตามมาด้วยของแปลก ๆ อีก เวลาวางผ้าบังสกุลทั้งเทียนทั้งดอกไม้ท่านทำสวยงามมาก วางไว้บนที่นอนของเรา ที่นอนเราแค่นี้ เปิดหน้าต่างไปก็เห็น ใครเอามาผ้าบังสกุล ดูเป็นผ้าพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านเอาผ้าห่ม แล้วไม่เอาผ้าห่มผืนใหม่ด้วยนะ เอาผ้าห่มผืนเก่า ผืนเก่าก็ผืนท่านเคย ห่มอยู่นั้นแหละ ถ้าเอาผืนใหม่มามันก็มีเต็มวัด ท่านกลัวเราจะไม่เอา ท่านเลยเอาผ้า ของท่านที่ห่มกลางเก่ากลางใหม่ไปบังสกุลให้ กลางที่นอนเราเลย เราได้ห่มนะนั่น เพราะความเคารพท่าน ท่านเมตตาเรา เราเคารพท่านด้วยการรับสิ่งของไทยทานที่ ออกมาจากเมตตาธรรมของท่าน เราก็โน้มรับด้วยความเคารพเต็มหัวใจ

ท่านเอาผ้าห่มไปบังสกุลวางตรงกลางที่นอน ที่ท่านเอาผ้าห่มไปบังสกุลให้เรา นี้คือเราไม่เอาผ้าห่ม ไม่ใช่ผ้าห่มเวลาหน้าหนาว ให้ผ้าสามผืนเท่านั้น อยู่ในวัดก็ตาม ออกเที่ยวกรรมฐานก็ตามเราทำอย่างนั้น เราฝึกหัดตัวของเรา ถ้ามันนอนไม่หลับก็นั่ง ภาวนา บางคืนนอนไม่หลับจริงๆ เราเองละเป็นมันถึงขีด กลางคืนนอนไม่หลับเพราะ มันหนาวมาก พระทั้งหลายท่านเอาผ้าห่มห่ม ท่านมีผ้าห่มแต่เราไม่มี ไม่มีเพราะอะไร เพราะเราไม่ให้ ตัดเจ้าของ

นั่นละท่านเอาผ้าห่มไปบังสกุลให้เรา ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วเราก็จำต้องรับด้วยความเคารพ คือห่มให้ท่าน อย่างนั้นนะ ไม่ธรรมดานะเรา ท่านเอาผ้าห่มไปบังสกุลวาง กลางที่นอน ท่านพับไว้เรียบร้อย มีเทียนมีดอกไม้วาง เห็นอย่างนั้นแล้วลงมา..กุฏิเรากี่ ไม่สูง ตอนนั้นอายุท่านยังไม่ถึง ๘๐ อยู่หนองผือ ท่านไปมาได้ธรรมดา ๆ ท่านขึ้นกุฏิเรา

กฏีเตี้ยๆ ขึ้นไปบังสกุลไว้เรียบร้อย ถ้าเป็นผู้น้อยทำกับผู้ใหญ่ก็ทำด้วยความเคารพจริง ๆ แต่ผู้ใหญ่ทำกับผู้น้อยทำด้วยความเมตตาจริง ๆ ซึ่ง อย่างนี้เราก็ได้ห่มให้นะ

ปรกติเราไม่เอาผ้าห่ม หนาวไหนก็หนาวเถอะนะ ว่าอย่างนั้นเลย นอนไม่หลับก็ไม่นอนตลอดรุ่งเลย มีหน้าหนาว เราทำของเราอย่างนั้น บางคืนนอนไม่หลับก็ไม่นอนนั่งภาวนา จากนั้นก็เห็นผลทางด้านภาวนา เพราะท่านเคยภาวนามาก่อนแล้ว มาก่อนเราตั้งแต่เรายังไม่เกิดนี่ เวลามันนอนไม่หลับมันก็ภาวนา ที่นี้ภาวนาจิตเข้าข้างใน ข้อหนึ่งได้ผล จิตสงบเย็น สว่างไสว ข้อที่สองลืมแล้ว มี มีผลประจักษ์ อันหนึ่งจิตสงบเย็น ข้อที่สองอะไร เราทำอยู่ทุกปีนะนี้ เราไม่เคยมีผ้าห่ม ตอนหน้าหนาวๆ อย่างนี้แหละ แต่อย่าไปดูกฏีเราเวลานี้ะมันมีแต่ผ้าห่ม เอาไม้ขีดไฟจุดก้านเดียวไหม้หมดหลังเลย เพราะผ้าห่มเป็นเชื้อให้ แต่ก่อนไม่มีจริง ๆ ไม่เอา

พูดถึงเรื่องการประพฤติปฏิบัตินี้เราภาคภูมิใจในตัวเองนะ ภาคปริยัติท่านก็เรียนเราก็เรียน ไม่มีการติการชมใครต่อใคร แต่ภาคปฏิบัตินี้ เอา ใครเก่ง เอา บิน นั่นภาคนี้เป็นภาคสำคัญมาก ไม่ได้นอน สำหรับผ้าห่มในหน้าหนาวเราไม่เคยเอานะ ไม่เอาจริง ๆ มีผ้าสบง จีวร ผ้าสังฆาฏิ เอาผ้าสังฆากับผ้าจีวรพับครึ่งๆ ซ้อนกันพับครึ่งเลย เอาเท่านั้นละง่าย ๆ ไม่หลับก็ไม่หลับ ก็มันเคยฟัดกันมาพอแล้วนี่ หลับหรือไม่หลับก็รู้อเองก็เคยทำมาแล้ว เราไม่เคยเอาผ้าห่มติดตัวไป อยู่ที่ไหนก็ไม่เอาไป คือตัดเจ้าของไม่ใช่อะไร

นี่ละที่พ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านเอาผ้าห่มไปบังสกุลให้เรา เราอยู่กับท่านมากี่ปีผ้าห่มมีหรือไม่มีท่านก็รู้อยู่ทุกปีๆ หน้าหนาว นอกจากเวลาไม่อยู่ บางทีหน้าหนาวเราเข้าป่าแล้วนะ อย่างนั้นท่านก็ไม่เห็น แต่ท่านเห็นมาเสียจำเจที่เราไม่ใช่ผ้าห่ม เราตัดเราด้วยวิธีการไหนท่านก็รู้ เช่นอย่างบิณฑบาตมาถึงวัด มีอะไรก็หยิบไว้เสียเล็กน้อยๆ จากนั้นก็เอาบาตรใส่เข้าไปข้างต้นเสา เอาฝาบาตรปิด เอาผ้าอาบน้ำทับ แล้วไปจัดอาหารถวายท่าน

เราก็ไม่เคยทราบท่าน ท่านดูบาตรเราหรือไม่ดู ที่ไหนได้ท่านดู อย่างนั้นละแหลมคมมาก จอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบันคือหลวงปู่มั่นเรา ท่านใส่บาตรเราจนได้ฉะนั้น เราไม่เคยพูดกับใครก็ตามในวัดทั้งวัดนี้ะ บางที่มันโมโหนะ โมโหเป็นกิเลสหรือโมโหเป็นธรรมก็ไม่ทราบ คือดูหมู่ดูเพื่อนเวลาเข้าพรรษามาทานธุดงค์กัน มันก็คิดในวัดนะ ครั้นไปได้สองสามวันหมดไปๆ เร็วเหมือนหางงู สุดท้ายหมด ที่สมาทานธุดงค์แค่นั้นก็ไปไม่รอด ทั้งๆ ที่บิณฑบาตมามันก็มี อย่างน้อยข้าวในบาตรมี กับไม่มีมากก็มี มันก็ยังทำธุดงค์ที่สมาทานรับเฉพาะของในบาตรเท่านั้นให้ล้มไปได้

นี่เรายังพิตตัวเราหนักเข้า มองดูเพื่อนฝูงอยู่ด้วยกันมันเป็นเหมือนกับว่าหินลับ ปัญญา ไม่ยกโทษยกกรรมใคร แต่ทางไหนก็ล้มลงๆ อ้าว ถ้าเรล้มอย่างนี้ก็เป็นอีกคนหนึ่งแล้ว แต่เรามันไม่เคยคิดทำอะไรให้ล้มไปเลยไม่เคยมี ถ้าลงได้จับขาดกับมือเลย ก็นิสัยเป็นอย่างนั้น ทีนี้เห็นหมูเพื่อนล้มเหลวต่อหน้าต่อตา สุดท้ายจนออกพรรษาไม่มีพระสมათานธุดงค์เลย มันก็ดูหมู่ดูเพื่อนอย่างนั้น เราอยู่กับหมูเพื่อนดู

พ่อแม่ครูจารย์ใส่บาตรจนได้นะ ท่านเห็นจนได้ เราเอาบาตรมาวางไว้ข้างฝา เอาไปชุกไว้อย่างนั้นละเราทำ ท่านดูเมื่อไร แต่อยู่ๆ ท่านก็ใส่บาตรเราปั๊บเลย แต่ท่านไม่ใส่บ่อยๆ นะ นานๆ ท่านใส่ทีหนึ่ง เพราะท่านเห็นว่าเราเอาจริงเอาจัง ด้วยเหตุนี้เราอยู่ในวัดพระเนรจึงกลัวเรา อยู่หนองผือกับพ่อแม่ครูจารย์มัน ดีไม่ดีจะกลัวเรามากกว่าท่าน ระวังเรามากกว่าท่าน เพราะท่านไม่ค่อยลงมา ไร่เรามันสอดมันแทรก ไปไหนตาแหลมคมด้วย ดูหมู่ดูเพื่อนใครเกะกะระรานตรงไหนๆ มันเห็นหมดนี้ เอามาสอน ดูดำ ว่ากล่าวก็มี พระเนรก็กลัวละซี

ท่านอยู่กุฏิท่านไม่ค่อยลง แต่เราลงทุกเวลาล่าเวลาไปได้ ดูพระดูเนร พระเนรกลัวเรามาก อยู่หนองผือนาในกับพ่อแม่ครูจารย์ สุดท้ายเลยกลัวเรามากยิ่งกว่าพ่อแม่ครูจารย์ เพราะไม่ค่อยได้พบท่าน ไร่เรานี่พบอยู่เรื่อย พบอยู่เรื่อย ต่อยกันอยู่เรื่อย หยิกกันอยู่เรื่อย กัดกันอยู่เรื่อยไซ้ใหม่ละ มันก็ระวังชิระวังเรา เป็นอย่างนั้นอยู่กับหมูกับเพื่อน มันทำให้อ่อนใจ อ่อนใจในการประพฤติปฏิบัติของหมูของเพื่อน อย่างนี้มันจะไปได้หรือ ก็ยิ่งพิตตัวเข้า หนักเข้าละเรา

นั่งภาวนาตลอดรุ่งๆ ก็เคยเล่าให้ท่านทั้งหลายฟังไม่ใช่หรือ กั้นแตกก็เคยเล่าแตกจนเลอะเรา พ่อแม่ครูจารย์มันละมารั้งเอาไว้ คือนิสัยมันผาดโผน ทำอะไรมักจะได้ มีผู้สอนนะรังเอาไว้ ถ้ามันจะผาดโผนเกินไปท่านก็รังเอาไว้ ท่านยกข้อเปรียบเทียบปั๊บ มันเข้าใจทันที นี่พูดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านฝึกอบรมพระ ท่านไม่ว่านะ เฉย แต่เราพิตตัวเราเอง ยิ่งเข้มข้น ยิ่งหมูเพื่อนธุดงค์ล้มไปเท่าไรเรายังเข้มข้น ใครมาเตะบาตรเราไม่ได้ แต่พ่อแม่ครูจารย์ท่านเห็นเอาบาตรไปชุกไว้ เวลามาจัดอาหารใส่บาตร ท่านเสร็จแล้วก็ไปเอาบาตรออกมา ท่านเตรียมไว้แล้วที่จะใส่บาตรเรา มาปั๊บปั๊บ มองไม่เห็นนะ จับฝาบาตรเปิดเลย

เราจะว่าอย่างไร ขอใส่บาตรหน่อยท่านมหาๆ ศรัทธามาสาาย ท่านว่าอย่างนี้ ท่านหาอุบายพูดไป เราก็รับถ้าเป็นท่าน แต่ท่านไม่ได้ใส่ซ้ำๆ ซากๆ นะ ท่านก็ระวังเหมือนกัน เพราะท่านเป็นอาจารย์ของเรา เราทำอย่างนี้ ท่านทำอย่างไร ท่านต้องเป็นอาจารย์ของเราทุกขณะ กระทบลงไปเลอะเทอะให้ผู้น้อยเห็นผู้น้อยดูถูก จะว่าอย่างนั้นแหละ พ่อแม่ครูจารย์เป็นอย่างนั้น เรานี้ไม่เอาใครเป็นครูเลย ไปอยู่ที่ไหนก็เอาเจ้าของ

เป็นครู เต็ดตลอดเวลาเลย ไม่เอาใครมาเป็นครู เพราะเป็นครูล้มเหลวหมด มันเป็นไม่ได้นะ เจ้าของต้องพิตเจ้าของหนักแน่นขึ้นทุกวัน ๆ

เป็นอย่างนั้นละ ที่ได้ธรรมมาสอนหมู่สอนเพื่อนทุกวันนี้ได้มาด้วยวิธีไหน ฟังเอาซินะ ถ้าว่านั่งภาวนาก็จนกันแตก นั่งตลอดรุ่ง ๆ คือนั่งคืนแรกมันออกร้อน มันไม่แตกละ พอนั่งซ้ากันเข้าไปพอออกร้อน จากออกร้อนแล้วมันก็พอง ตลอดรุ่งมันไม่ถอยนี่ ฟาดเข้าไป มันสนุกดี วันไหนมันจะเป็นจะตายจริง ๆ มันได้ธรรมอัศจรรย์ขึ้นมาทุกคืน ๆ จากการทรมานหนัก ๆ อย่างนั้น นั่นละมันก็เอา ถ้าคิดถึงเรื่องความทุกข์ก็อ่อนใจในการฝึกทรมานตนเอง ถ้าคิดถึงเรื่องผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นเวลาทุกข์ทับถมมาก ๆ เราก็พอใจ มันมีผลขึ้นมาด้วยกัน ผลเบื้องต้นก็คือบอบซ้าร่างกายมาก ถ้าจิตไม่ลงง่ายบอบซ้ามาก ถ้าจิตลงง่ายไม่บอบซ้า นั่งตลอดรุ่งนะ นั่นละลำบากตอนนั้น ร่างกายก็ลำบาก จิตก็ได้ผลในเวลาเช่นนั้นละ มันก็ต้องบีน บีนทำความเพียร ให้พร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน **FM 103.25 MHz**

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ